

Overweging zondag 24 april 2022 – Ik ben het

Jaar C, 2^e zondag van Pasen, Zondag van de goddelijke Barmhartigheid

Hand. 5, 12-16 / Apok. 1, 9-11a. 12-13. 17-19 / Joh. 20, 19-31

We noemen deze achtste dag na Pasen **Beloken Pasen**: het Paasoctaaf wordt hiermee afgesloten. Maar Pasen zelf is nog niet voorbij! Zoals Jezus' leven niet voorbij is. Ons leven niet voorbij is. De hoop niet voorbij is.

Luiken die dicht zijn, deuren gesloten. Zo was het met de leerlingen, bang als ze waren. Bang om met Jezus geassocieerd te worden. Maar Jezus laat zich niet opsluiten. Hij rolde de steen opzij en verscheen aan de vrouwen en zijn leerlingen.

En ook vandaag gaat hij door de gesloten deuren heen. Hij leeft verder, ook na Pasen. Hij leeft en verschijnt. En zijn opdracht aan ons is om onze eigen deuren, de deuren van ons hart, niet beloken te houden, niet gesloten te houden, maar open te doen. Open te houden. Open voor Jezus én open voor elkaar.

Dat Thomas' geloof eerst gesloten was is niet zo verwonderlijk. Hoe kon hij van de andere leerlingen zomaar aannemen dat zij gelijk hadden; dat Jezus aan hen was verschenen? Hij was er zelf immers de eerste keer niet bij. En die andere leerlingen geloofden in eerste instantie ook niet dat de Heer verrezen was toen ze bij het lege graf waren!

Thomas is in die zin heel modern en herkenbaar. Wij worden opgevoed met de idee dat iets eerst bewezen moet worden voordat we het aannemen, dat we eerst proefondervindelijk moeten vaststellen of iets waar is of niet. Maar Jezus is geen wetenschappelijk experiment. Is liefde een wetenschappelijk experiment dat empirisch bewezen moet worden?

Jezus opent ons de ogen, opent ons hart, ontsluit ons geloof. Want hij leeft. Dat mogen we allemaal ervaren. Ik heb het zelf ervaren bij de doop van mijn kinderen. Ik kon Jezus niet zien, niet aanraken, maar werd aangeraakt door Hem zelf. Hij ontroerde mij tot tranen toe en grifte zijn liefde in mijn hart.

En zo ging het ook met Thomas. Hij mocht Jezus zien, zijn wonden zien, zich door Hem in zijn hart laten beroeren. En het ontlokte Hem een eerste geloofsbelijdenis: Mijn Heer en mijn God!

Geloven is genade.

Maar hoe kunnen *wij* geloven dat Jezus werkelijk uit de dood is opgestaan?

Jezus toont óns zijn wonden. Niet alleen aan Thomas. *Wij* zijn Thomas. Wij, die amper kunnen geloven dat God met ons is in deze wereld. En hoewel wij niet zijn wonden kunnen aanraken, kunnen wij wel zien: dat Jezus gewond is. Dat de wereld gewond is. Dat wij gewond zijn.

Geloven is niet naïef. We hoeven maar te kijken naar ons eigen lijden, het lijden van de wereld. Nu, met de oorlog zo dichtbij, met ziekte die niet voorbij gaat, met alles wat ons kan overkomen zonder dat we er om gevraagd hebben – zonder dat God dat wil! – daarmee is de wereld, zijn wij, juist vol wonden. Jezus, de gekruisigde Christus, toont zich elke dag aan ons.

Door het tonen van zijn wonden, laat Jezus zien dat onze God een gewonde God is. Een gewonde God in een gewonde wereld. En het is aan ons om dan niet weg te kijken, maar om wél te kijken, om die wonden te zien en ons daardoor te laten raken. Door naar elkaar om te zien. Naar Jezus om te zien. Zo kunnen we Hem ontmoeten: zodat ook wij kunnen uitroepen: Mijn Heer en mijn God!

Vrede zij u, zei Jezus. Vrede is mogelijk. Vrede betekent niet dat oorlog dan eerst voorbij moet zijn. Dat corona dan voorbij moet zijn. Dat ziekte en dood dan voorbij moet zijn. Nee. Vrede is er waar we geloven dat Christus bij ons is. Waar we geloven dat Christus gewond is. Waar we geloven dat we gewonden moeten helpen. Omdat we dan God helpen. Omdat Christus daar is waar iemand gewond is.

Vrede zij u. Jezus zegt ons dat er vrede is waar Hij is, waar de gewonde Christus is. Waar u bent. Waar wij zijn. Waar ik ben. Wij zijn allemaal gewond op de een of andere manier. Ieder van ons heeft wel iets meegemaakt dat ons heeft getekend, dat ons heeft gewond. En daar is Christus. Dichterbij kan Hij niet zijn. Hij is bij ons. Door ons en met ons en in ons. Ons allemaal.

Deze zondag heet ook **Quasimodo-zondag**, naar het introitus van deze zondag: “Quasi modo geniti infantes; zoals pasgeboren kinderen”. We hoeven niet groot te zijn of ons groot te houden, maar moeten durven klein te zijn. Als aan onze Vader mogen we ons aan Hem toevertrouwen en zal hij zich over ons ontfermen.

Met dat besef, dat Jezus, de Christus, de gezalfde, met ons is, bij ons is, zijn we niet meer alleen. Nooit meer. We kunnen vrede ervaren als we weten dat God onze Vader is en wij zijn kinderen zijn. Hij weet hoe we ons voelen. Angstig en onzeker en alleen. Hij weet dat we kracht nodig hebben om verder te gaan.

En die geeft hij. Door bij ons te blijven en ons de Heilige Geest te beloven. Die geeft kracht en moed en inspiratie. Die zet ons in beweging, die vergeeft.

Sinds 2000 is deze zondag omgedoopt tot de Zondag van de goddelijke **Barmhartigheid**. Dat geeft nog een extra dimensie aan dit verhaal.

De heiligverklaarde zuster Maria Faustina Kowalska¹ had begin vorige eeuw een visioen van Jezus. In die afbeelding van Jezus zien we witte en rode stralen uit zijn hart komen: stralen van water en stralen van bloed. Onder de afbeelding staat ‘Jezus, ik vertrouw op U.’ Het water verwijst naar de doop, waarin we deelgenoot worden van de herrezen Heer en van het eeuwig leven. Het bloed verwijst naar het bloed dat Hij voor ons vergoten heeft, naar Jezus als onze verlosser.

¹ Feestdag 5 oktober

“Jezus, ik vertrouw op U.” De vraag is dan: dúrven wij ook op Jezus te vertrouwen? In Hem te geloven? In zijn ontferming, in zijn barmhartigheid?

Wij snakken vaak naar vergelding bij alle onrecht, maar Gods barmhartigheid kent geen grenzen². Durven we zelf barmhartig te zijn? En om te zien naar onze gewonde medemens, naar onze eigen wonden? Vergeving te schenken?

Vergeven vergt moed. We helpen onszelf ermee als we vergeving weten te schenken, omdat het onze eigen wonden heelt - boosheid, rancune, wrok en teleurstellingen. Maar wij kunnen onszelf en anderen niet zelf veranderen. Het is de Christus die Thomas verandert. De Christus die *ons* verandert. Want het is God die ons liefheeft en helpt te vergeven, met Zijn goddelijke barmhartigheid.

Jezus verlost ons. Barmhartigheid verlost ons. Vergeving verlost ons. Verlost ons van onze angsten, van onze onzekerheden, van ons eigen lijden, onze eigen pijn. Als we medelijden hebben met Jezus, zijn lijden zien, zijn wonden - waar en bij wie dan ook - dan mogen we *geloven*. Zijn liefde én zijn lijden is het voor-beeld van Gods liefde voor ons. Zijn barmhartigheid kent geen grenzen. Hij heeft alles voor ons over. In zijn liefde mogen we ons als kinderen geborgen weten.

Zelfs in het lijden is er hoop op leven. We kunnen door. Jezus lijdt niet alleen mee, Hij lééft met ons mee!

Amen.

² zei paus Franciscus in 2014